

[Victor Gram.]

gennem udenrigsministeren og forsvarsministeren har forelagt tinget.

Jeg skal undlade at kommentere udenrigsministerens oplysninger om den seneste udvikling i forhandlingerne om Danmarks optagelse i fællesmarkedet. Jeg har med tilfredshed noteret mig vore forhandlers bestræbelser på at vinde forståelse for Danmarks særlige problemer ved en tilslutning til fællesmarkedet, og jeg håber, det må lykkes at opnå sådanne resultater, at vi uden større vanskeligheder end nødvendigt kan placere os i det fremtidige europæiske fællesskab.

Per Federspiel: Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister og den højtærede forsvarsminister for de redegørelser, vi modtog i morges for henholdsvis den almindelige udenrigspolitiske situation og baggrunden for den beslutning, der nu er truffet af regeringen vedrørende oprettelsen af en enhedskommando for Østersøområdet.

Den højtærede udenrigsminister opstillede 3 præmisser for sin bedømmelse af den udenrigspolitiske situation: at vi nu 16 år efter krigens ophør lever i en spændt international situation, at Berlinkrisen har inddraget dele af Norden i den kolde krigs atmosfære, og endelig at frygten for en udløsning af de nukleare våben drager de vesteuropæiske lande sammen i et stadig nærmere samarbejde.

Jeg er i den ejendommelige situation, at jeg er enig i de konklusioner, den højtærede udenrigsminister når til i sin redegørelse, men vil sætte et spørgsmålstegn ved de to sidste af disse præmisser. Det er vel ikke helt berettiget at opfatte situationen sådan, at det er Berlinkrisen, der har inddraget dele af Norden i den kolde krigs atmosfære. Den kolde krig har vi levet i ikke alene her i Norden, men i hele Vesteuropa, siden jerntæppet faldt ned gennem vor verdensdel.

Det er rigtigt, at den russiske note til Finland i sidste måned må ses som en ud-

løber af den samme russiske politik, som på ny gjorde situationen omkring Berlin akut i begyndelsen af året, at denne note søgte at lægge et pres på Danmark og Norge ved på den ene side at spille på den nordiske solidaritet, der er særlig ømtålig i forholdet til Finland, og på den anden side på de sidste rester af den traditionelle nordiske neutralitet, der stadig i de to nordiske lande, der er tilsluttet NATO, overvintrer i stationeringsspørgsmålet og i stillingen til atombevæbningen. Det er to forhold, som forsvarsministeren rigtigt gør opmærksom på ikke berøres af de beslutninger, der nu er truffet om en ændring af kommandoforholdet. Men i denne russiske politik er der i og for sig intet nyt; den politiske linje, der her er udtrykt, er ganske den samme, som er gået igen i de russiske noter også til Danmark gennem de sidste 13 år fra det tidspunkt, hvor tilslutningen til Atlantpagten blev aktuel. Det eneste nye i situationen er vel, at der lægges et pres på den danske regering med vor solidaritet over for Finland som baggrund.

Vi har fra dansk side, og her er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Victor Gram, grund til at nære den største taknemlighed over for den finske regering for den realistiske måde, hvorpå den russiske note er blevet behandlet. Der er samtidig herved pålagt det danske samfund pligt til også i gerning at understrege, at vor Atlantpagt-politik nu som før bygger på den ufravigelige forudsætning, at NATO alene tjener defensive og sikkerhedsmæssige formål og ikke under nogen omstændigheder, end ikke under den stærkeste provokation, kan anvendes aggressivt.

Under den kolde krigs mange faser har denne politik samvittighedsfuldt været iagttaget, og der er grund til at understrege, at der intet er i den nuværende situation, der med nogen som helst begrundelse kan berettiget stater, som nu engang ikke synes om, at andre end de selv og deres klienter — jeg siger her klienter i den romerretlige forstand: afhængige — kan forene deres kræft-